

Het project 'Object Sonore' van Luc Ex en Ada Rave. FOTO ANJO DE HAAN

Gemor en gelach bij ZomerJazzFietsTour

ILLAND PIETERSMA

GRONINGEN Bezoekers van de ZomerJazzFietsTour waren blij dat ze weer nieuwe muziek konden ontdekken op bijzondere locaties. Maar er klonk ook weerstand tegen de nieuwe opzet.

Fietsen tussen kerkjes en boerenschuren, je laten verrassen door bijzondere muziek en onderweg genieten van het Groninger landschap. Dat is sinds 1987 de gouden formule van de ZomerJazzFietsTour. De laatste jaren konden 1500 bezoekers zelf hun route bepalen tussen wel 30 concerten. Vorig jaar moest het festival vanwege corona in aangepaste vorm plaatsvinden en werden de bezoekers in groepen langs vaste routes geleid. Toen waren de jazzfietsers blij, dat het evenement in ieder geval door kon gaan.

Nu er dit jaar geen coronamaatregelen nodig zijn, heeft de organisatie toch de vaste routes behouden. Afgelopen zaterdag was het tussen de concerten door een regelmatig terugkerend gespreksonderwerp: „Ik wil het liefst zelf tussen de concerten rondzwerven”, klonk het hier; „Ik mis de mogelijkheid, om op weg naar het ene optreden toch te beslissen: we gaan een andere kant op”, zei men daar. Elders werd de vergelijking getrokken met het Noorderzon-festival in de stad Groningen, waar ook kritiek op geuit is: „Alles wordt tegenwoordig strakker geregeld.” Natuurlijk geniet men nog steeds van de nieuwe muziek in oude kerkjes. Maar de mogelijkheden zijn ingeperkt.

Programmeur Marcel Roelofs legt uit, dat er vorig jaar een aantal positieve reacties kwamen op de vaste routes: „Mensen hadden geen keuzestress meer en ze wisten zeker, dat ze vier concerten konden bezoeken. In het verleden kregen we wel eens boze reacties; bezoekers kwamen voor een dichte deur, omdat een locatie vol zat.”

Toch begrijpt hij de avontuurlijke festivalgangers die vrijheid willen ook heel goed. „Soms kun je beter wachten op een tweede set, wanneer het minder druk is. Of bezoek een minder bekende band; dan is de muzikale verrassing vaak des te groter.” De vaste routes zijn nu een proef, verduidelijk Roelofs. Hij roept iedereen op, de ervaringen te mailen naar de organisatie.

Een van de startpunten was de soloperformance van Sanem Kalfa. Deze celliste en zangeres uit Turkije heeft in Groningen gestudeerd en woont tegenwoordig in Amsterdam. In de kerk van Adorp

bouwde ze met live-loops aan meerstemmige nummers. Wat kwetsbaar en intiem begon, kon uitmonden in krachtige en expressieve climaxen.

Vervolgens speelde in het kerkje van Klein Wetsinge het trio The Selva van de Portugese bassist Gonçalo Almeida. Hij legde kleine, herhalende lijntjes neer, waar cellist Ricardo Jacinto patroontjes overheen speelde, die langzaam verschoven. Soms was er een vurig solomoment. Maar het was vooral drummer Nuno Morão, die met onderhuids borrelend spel de 'minimal' improvisaties spannend liet gloeien.

Opvallend was het optreden van Luc Ex en Ada Rave bij Schaphalsterzijl. In de buitenlucht stond een metersgrote hoorn; een artistiek object van kunstenaar Peter Zegveld. Luc Ex stuurde er via zijn computer geluidsfragmenten doorheen, waar saxofoniste Rave op reageerde. Hoewel je van de voormalige bassist van punkband The Ex een heftigere inbreng verwacht had, was het voornamelijk een dialoog van geruis en gepruttel, die in golven opleefde. Een enkele keer steeg Rave er bovenuit met fraaie, zangerige melodieën. Ondertussen deden een voorbijrijdende trekker en een langrazende motor mee in het klanklandschap. En ook als jazzfietser luisterde je hierna anders naar ruisende rietkragen, geritsel van bladeren of de wind in de oren.

In de Allesboerderij bij Garnwerd speelde Kruidkoek, een kwartet met een basis in Zwolle. Dat bracht een mix van jazzrock en ska. Die klonk niet altijd even perfect en soms wat 'over de top', maar de humor en improvisatie waarmee het omkleed werd, hield het geheel in balans. In deze jolige sfeer wist het viertal zelfs het volledige publiek een eenvoudig walsje te laten klappen, waar ze dan een uiterst complex stukje fusion overheen speelden. Iedereen verliet het concert met een glimlach.

Serieuzer was het dan weer in de boerenschuur bij Krassum, waar altijd wel iets van noisy freejazz geprogrammeerd staat. Nu was daar het Belgische trio Don Kapot, dat beïnvloed is door rollende rock en ruige punk, waarmee ze denderende improvisaties creëerden. Daarna brak plots de stilte aan. Want in de nieuwe opzet is ook de feesttent in Garnwerd als centraal eindpunt verdwenen. Hier konden bezoekers altijd nog even napraten en hun ervaringen delen. Nu ging ieder wat onwennig zijns weegs. Ook dit is een aspect, waar de organisatie voor de volgende editie naar kan kijken.